

Chương Một: Thánh Chỉ

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết.

Nay xét thấy Đại Tiểu thư Thượng Quan Lạc Vũ tài mạo song toàn, tính tình hiền lương thực đức. Trẫm chỉ hôn làm Thái tử phi, chính thất của Thái tử đương triều Đông Dương Lãnh Phong.

Khâm thủ."

...

Một đạo thánh chỉ, Lạc Vũ nàng đây đã một bước thành phượng hoàng.

Sáng sớm Tổng quản đại thái giám đã đến truyền chỉ. Vốn dĩ nàng cũng không ngạc nhiên, điều này nàng đã biết trước đó từ rất lâu rồi, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu. Ban đầu, khi Hoàng thượng triệu nàng vào Long Vĩnh cung, nàng thấy rất kì lạ vì một người địa vị nhỏ bé như nàng đây lại được triệu vào tẩm cung của Hoàng đế, lại còn là Tổng quản gọi nàng đến. Nàng còn nghĩ hay là do phi tần Hoàng thượng sủng ái có bệnh, sau mới biết mọi chuyện đều vì nàng cả.

"Trẫm muốn con trở thành Thái tử phi."

Câu nói này của Hoàng thượng khiến nàng sửng sốt, chỉ thiếu chút nữa là ngất xỉu, một người lãnh đạm như nàng đây cũng phải trợn to mắt không thể tin được.

"Hoàng thượng, thứ lỗi cho tiểu nữ ngu muội, nhưng tiểu nữ không biết vì sao người lại có ý này?"

"Trẫm muốn chỉ hôn cho con, trở thành con dâu của Trẫm. Hằng ngày có thể ở bên cạnh Phong nhi giúp nó lên ngôi Hoàng đế."

"Hoàng thượng, tiểu nữ chỉ là con gái của Thái y, tương mạo lẫn trí tuệ đều không thể nói là xuất chúng, địa vị không cao không thể giúp gì cho Thái tử. Nếu chọn con dâu, hẳn người phải chọn những tiểu thư khuê các của các vị quan trong triều, không lý nào lại nghĩ đến tiểu nữ."

"Con đừng nói như vậy. Sở dĩ trẫm chọn con làm Thái tử phi, vì con có phong thái lãnh đạm, lại còn có trí tuệ hơn người, khả năng của con hoàn toàn có thể thuận lợi trợ giúp Phong nhi. Vả lại trẫm không muốn Thừa tướng và phe đảng của hắn thâm tóm toàn bộ thế lực trong triều. Con phải biết rằng nếu trẫm chọn tiểu thư nhà Thừa tướng, thì sẽ lại có một triều đại mà bên ngoại lại chiếm ưu thế. Điều này không giúp Phong nhi, mà là hại nó. Hoàng hậu cũng không để yên cho nó ngồi trên ghế Thái tử, đây là thời điểm cấp bách, không thể tạo cơ hội cho bọn họ nắm bắt khiến Phong nhi không thành Hoàng đế."

"Hoàng thượng, tiểu nữ đã hiểu tâm sự trong lòng người. Nhưng tiểu nữ không muốn sống ở Tử Cấm Thành. Thêm nữa là Thái tử đã có người trong lòng, tiểu nữ không muốn phá hoại họ."

"Trẫm biết là con không muốn ở bên cạnh Phong nhi chịu uất ức như thế. Nhưng bây giờ Trẫm không còn lựa chọn nào khác, Trẫm không thể xuống Cửu tuyền mà Phong nhi vẫn còn phải chịu khổ chịu kiểm soát. Thôi thì Trẫm cho con một đạo thánh chỉ, sau này con có thể rời đi bất cứ lúc nào con muốn, coi

như con trả ơn cho phụ thân mà giúp Trẫm."

Quả thật, Hoàng thượng đã ban cho nàng một đạo thánh chỉ, sau này chỉ cần nàng làm xong nhiệm vụ giúp Thái tử lên ngôi, nàng có thể rời đi bất cứ lúc nào, không ai có thể cản.

Lạc Vũ nàng thật sự không muốn phải sống trong cung, không muốn chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, tịch mịch đến mức đáng sợ. Vì ơn của Hoàng thượng năm xưa đã giải án oan cho dòng họ nàng, nên bây giờ nàng phải làm việc này. Nàng không ngốc, nàng biết rằng vị Thái tử này không hề đơn giản, không lý nào không thể lên ngôi vua. Chẳng qua Hoàng thượng muốn nắm chắc phần thắng, và cũng không muốn nhìn thấy cảnh ngoại chuyên quyền nữa.

Nàng cầm đạo Thánh chỉ bước ra khỏi tẩm cung, đơn độc bước trên con đường lát gạch đẹp đẽ, hoàng hôn nhuộm đỏ góc trời, khiến nơi đây càng thêm vẻ cô quạnh. Điều này lại khiến nàng cảm thấy bất an, một mình nơi ngôi cao quyền quý, sự cô đơn lạnh lẽo ấy khiến nàng không dám nghĩ nữa.

Bây giờ nàng có hai đạo Thánh chỉ trong tay. Một phong nàng làm Thái tử phi - bước lên ngôi cao. Một có thể cho nàng cơ hội rời khỏi ngôi cao đó. Thật mỉa mai.

Làm một tân nương, phải thế nào đây ? Làm Thái tử phi, phải thế nào đây ? Nàng vâng vâng trong tay chiếc trâm cài cũ, đây là kỷ vật của mẫu thân cho nàng, rất đơn giản mà lại tinh xảo, nhưng đã cũ lắm rồi. Nàng vẫn còn nhớ lúc còn bé, nàng vẫn hay lấy chiếc trâm này ra nghịch, mẫu thân hay nói rằng ngày cưới người đã cài chiếc trâm này, đó là quà của phụ thân người, chính là ông ngoại của nàng. Sau này mẫu thân mất, chiếc trâm này vẫn theo nàng từ đó, nàng vẫn luôn cài nó bất kể lúc nào, nó gợi nhớ cho nàng về mẫu thân người mà nàng yêu nhất. Dù nó đã cũ, nhưng nàng lại rất quý, vì nàng sợ nếu nó mất đi, thì sẽ không còn gì liên kết nàng với mẫu thân nữa.

Trong khi Lạc Vũ nàng lại bình thản như không, thì phu quân của nàng lại tức giận đến long trời lở đất.

"Rầm! Xoảng! Xoảng!"

"Thái tử, Thái tử, xin người bớt giận."

Tại Đông Cung người hầu kẻ hạ dập đầu quỳ lạy xin chủ tử của họ nguôi giận. Nhưng Thái tử gia vẫn tiếp tục đập đồ hết từ bình hoa cống phẩm đến sứ lam xanh quý giá. Thái tử hấn đây vẫn không thể tin được điều mà Phụ hoàng vừa nói.

"Trẫm đã chỉ hôn cho con, là Đại tiểu thư Thượng Quan Lạc Vũ."

"Phụ hoàng! Không phải nhi thần đã xin người được lấy Bạch Ân Nghi sao ? Người cũng biết nhi thần không có tình cảm với Đại tiểu thư Thượng Quan ấy mà." Hấn kiềm chế lửa giận thốt lên.

"Hoàng nhi, con phải hiểu cho Trẫm, Trẫm làm vậy cũng có lý do. Lạc Vũ cũng rất tốt, Trẫm thấy nó tốt hơn cả Bạch Tiểu thư kia nhiều. Và lại chọn Thái tử phi phải chọn người đúng đắn, Bạch tiểu thư kia là con riêng của Thừa tướng, sao đủ tư cách."

"Người không thể nói Nghi nhi như vậy được Phụ hoàng. Được, nhi thần lấy, nhi thần lấy Thượng Quan,

nhưng cô ta sẽ không nhận được bất kì sự sủng ái nào, ngày nhi thần lên ngôi vua, cũng là ngày nàng ấy phải nhận ba tấc lụa trắng." Hấn tức giận rống lên rồi bước nhanh ra khỏi điện.

"Phong nhi!!!" Hoàng thượng thốt lên, thật không biết phải làm thế nào đây.

Tân nương bình thân đón nhận Thánh chỉ tứ hôn, Tân lang nổi giận ở tẩm cung hại không biết bao nhiêu thái giám cung nữ sợ muốn đau tim. Đám cưới này, thật khó khăn. Tháng ngày sau này, thật khổ sở.